

οι κοσμικές και δημοκρατικές οργανώσεις μας να γίνουν δορυφόροι της Εκκλησίας, πρέπει πλέον, ως προτεραιότητα, να συνεργαστούν στενά.

Πηγαίνοντας πίσω στην επιχορήγηση του ΕΚΑ προς τη Μονή του Άξιον Εστί στο Northcote της Μελβούρνης τώρα, ας καταπιστούμε με ορισμένα άλλα σημαντικά ζητήματα.

Είναι λογικό νομίζω να αναμένουμε πως το πολιτιστικό και εκπαιδευτικό έργο που θα παράγει το Άξιον Εστί, με τη συμμετοχή καταξιωμένων ομογενών επαγγελματιών στο στάδιο του σχεδιασμού ως τώρα, θα είναι πρωτίστως Ελληνοχριστιανικό και όχι αυτό της ανάδειξης και προώθησης των μη χριστιανικών εκδοχών της πλούσιας ελληνοαυστραλιανής και ελληνικής ταυτότητας και πολιτισμού.

Πάντως, το εγχείρημα Άξιον Εστί, αργά η γρήγορα θα ολοκληρωθεί, μια και ο σχεδιασμός του φαίνεται να είναι επαγγελματικός, και η Αρχιεπισκοπή είναι ένας πανίσχυρος ιεραρχικός οργανισμός με τη δυνατότητα εξεύρεσης οικονομικών πόρων. Υπάρχει επίσης και μια κρίσιμη μάζα ενεργών υποστηρικτών του έργου της.

Αυτή η μαγιά των 10 εκατομμυρίων δολαρίων των Εργατικών, μπορεί να κάνει την Ελληνορθόδοξη εκκλησία της Αυστραλίας έναν πανίσχυρο, τον πιο ισχυρό μάλλον πάροχο παιδείας και πολιτισμού. Μιας παιδείας και ενός πολιτισμού που θα αποκλείει το μη χριστιανικό κομμάτι της Ελληνικής ταυτότητας, αυτό που αναγνωρίζει και σέβεται για χιλιάδες χρόνια τώρα, σχεδόν ολόκληρη η υφήλιος.

Οπότε...

Πώς μπορεί να αντιδράσει η κοσμική Ελληνοαυστραλία και πρωτίστως ο μεγαλύτερος από την πλευρά της οργανισμός, η ΕΟΚΜΒ;

Το νυν Διοικητικό Συμβούλιο, ενδεχομέ-

Πάντως, το εγχείρημα Άξιον Εστί, αργά η γρήγορα θα ολοκληρωθεί, μια και ο σχεδιασμός του φαίνεται να είναι επαγγελματικός, και η Αρχιεπισκοπή είναι ένας πανίσχυρος ιεραρχικός οργανισμός με τη δυνατότητα εξεύρεσης οικονομικών πόρων. Υπάρχει επίσης και μια κρίσιμη μάζα ενεργών υποστηρικτών του έργου της.

ως και κανένα Διοικητικό Συμβούλιο της Κοινότητας δεν μπορεί, ή δε θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα από μόνο του. Χρειάζεται αναζήτηση ευρύτερων συμμαχιών, καθώς επίσης και τη μεγαλύτερη δυνατή συμμετοχή των ενεργών μελών της Κοινότητας στη διαδικασία λήψης αποφάσεων, καθώς και στη διαδικασία ιεράρχησης των στρατηγικών της στόχων.

Οι παρακάτω, είναι ορισμένες μόνο από τις βασικές ενδεικτικές ερωτήσεις που πρέπει να τεθούν και πρέπει να απαντηθούν τώρα.

Πώς μπορεί η Κοινότητα να αγκαλιάσει περισσότερο ενεργό και αποτελεσματικό για τη λειτουργία της κόσμο, που θα αντιπροσωπεύει όλο των εύρος των δυνάμεών της και των μελών της, έτσι ώστε να είναι και πιο αποτελεσματική πολιτικά; Με άλλα λόγια, πως μπορεί η ΕΟΚΜΒ να αποκτήσει μια μεγαλύτερη κρίσιμη μάζα ικανών, έμπειρων και στρατευμένων στα συμφεροντά της στελεχών και μελών;

Μπορεί η Κοινότητα να συνεχίσει να χρηματοδοτεί την πολιτισμική, την εκπαιδευτική και την κοινωνική της παρουσία, ή να επενδύει σε ακίνητα, ΚΑΙ στην καρδιά της Μελβούρνης, αλλά και στα προάστια; Πώς; Με ποια στόχευση; Με ποια χρήματα; Για ποιον κόσμο; Αυτά τα ερωτήματα πρέπει να τεθούν και πρέπει να απαντηθούν τώρα.

Πώς στοχεύει η Κοινότητα Μελβούρνης να χρηματοδοτήσει τις παρούσες και τις μελλοντικές εκπαιδευτικές και πολιτιστικές της δραστηριότητες; Επαρκούν τα έσοδά της;

Μπορεί για παράδειγμα η ΕΟΚΜΒ, τη συμφέρει να εξακολουθήσει να έχει στην ιδιοκτησία της εκκλησιές, τη στιγμή που οι θρησκευτικές ανάγκες καλύπτονται πλέον από την Αρχιεπισκοπή, αλλά και τη στιγμή που η λειτουργία αυτών των εκκλησιών έχει ένα επίσημο παθητικό της τά-

ξης των αρκετών εκατοντάδων χιλιάδων δολαρίων;

Αυτά είναι λίγα ενδεικτικά ερωτήματα, που πρέπει να τεθούν και πρέπει να απαντηθούν τώρα, αν θέλουμε να κρατήσουμε ζωντανές τις κοσμικές και δημοκρατικές μας οργανώσεις.

Φυσικά, υπάρχουν ερωτήματα που σχετίζονται και με τη χρηματοδότηση του ΕΚΑ προς την Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας στο Northcote.

Χρειαζόμαστε στα αλήθεια ένα δεύτερο αμφιθέατρο, όταν μόλις πριν από λίγο καιρό καταφέραμε να σώσουμε, με τη βοήθεια και της Κοινότητας Μελβούρνης, το αμφιθέατρο του Fairfield;

Χρειαζόμαστε στα αλήθεια νέες κτηριακές εγκαταστάσεις για τις εκπαιδευτικές και πολιτιστικές μας ανάγκες, όταν δίπλα στο Northcote έχουμε τις πρόσφατα ανακαινισμένες και ευρύχωρες πολυαίθουσες των σχολείων του An Γιάννη και του Alphington;

Έχουμε τη δυνατότητα ως κοινότητα, παράγουμε τόσο πολύ εκπαιδευτικό και πολιτιστικό έργο, έτσι ώστε να μπορούμε να χρησιμοποιούμε και να γεμίζουμε σε τακτικά χρονικά διαστήματα τις κτηριακές εγκαταστάσεις που ήδη έχουμε;

Γιατί ένα κυβερνητικό πολιτικό κόμμα της Αυστραλιανής κεντροαριστεράς ενισχύει γενναιόδωρα έναν ιεραρχικό, θρησκευτικό, μη δημοκρατικό και μη αντιπροσωπευτικό θεσμό όπως η Εκκλησία, και περιμένει από αυτόν τον θεσμό να γίνει ο θεματοφύλακας της ελληνικής παιδείας και του ελληνικού πολιτισμού στην Μελβούρνη;

Γιατί για παράδειγμα δε δόθηκε αυτή η υπόσχεση οικονομικής ενίσχυσης στα υπό αφανισμό τμήματα Ελληνικών Σπουδών στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα της Αυστραλίας και στο πρόγραμμα του Πανεπιστημίου του La Trobe;

Ένα πρώτο σχόλιο με αφορμή το κείμενο του Κώστα Καραμάρκου

Γράφει ο Γιάννης Δραμιτινός

Ο διάλογος για το μέλλον του ελληνοισμού στην Αυστραλία δεν πρόκειται να ξαναγίνει ποτέ ούτε με τους όρους της δεκαετίας του 70 και του 80, ούτε κάτω από το βάρος της πρόσφατης πολιτικής ιστορίας της Ελλάδας.

Με ελάχιστες εξαιρέσεις, οι περισσότεροι Αυστραλοί ελληνικής καταγωγής, η συντριπτική πλειονότητα των οποίων έχει γεννηθεί στην Αυστραλία, δεν συνδέονται με αυτό το παρελθόν. Οι λίγοι που συνδέονται αγνοούν την ελληνοαυστραλιανή του διάσταση και τις συγκρούσεις που το διαμόρφωσαν.

Κανένας σύλλογος, καμιά αδελφότητα, καμιά συλλογικότητα συμπεριλαμβανομένης της εκκλησίας, δεν εκπροσωπούν σήμερα την συντριπτική πλειοψηφία των Αυστραλών ελληνικής καταγωγής. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο ένας αγνοεί την ύπαρξη του άλλου αλλά ότι στις περισσότερες περιπτώσεις δεν μπορούν να επηρεάσουν σημαντικές πολιτικές και υπαρκτικές αποφάσεις, ούτε να ανταγωνιστούν επίσημους και ανεπίσημους θεσμούς της αυστραλιανής πολιτείας και κοινωνικούς μηχανισμούς. Χαρακτηριστι-

κό παράδειγμα, το δημοψήφισμα για τον γάμο των ομόφυλων ζευγαριών όπου σύμφωνα με τις έρευνες γνώμης, παρά τις καμπάνιες οργανωμένων εκκλησιών περίπου οι μισοί από όσους αυτοχαρακτηρίζονται ως χριστιανοί ψήφισαν υπέρ. Για λόγους αυτοσυντήρησης, η διαδικασία προσαρμογής στη νέα πραγματικότητα έχει σχεδόν ολοκληρωθεί στην ελληνική ορθόδοξη εκκλησία καθώς πλέον οι συντριπτικά περισσότεροι ιερείς έχουν γεννηθεί στην Αυστραλία και σύντομα αυτή η αναλογία θα ισχύει και για το ποίμνιο.

Αν και οι επικεφαλής της εκκλησίας δεν εκλέγονται από τους πιστούς εκπροσωπούν σταθερά πολύ μεγαλύτερο αριθμό ανθρώπων (που αποδέχεται τον τρόπο εκλογής τους εδώ και αιώνες) σε σχέση με οποιαδήποτε άλλη ελληνική συλλογικότητα στην Αυστραλία (μπορούν δηλαδή να κινητοποιήσουν και να οργανώσουν τη δράση μεγάλου αριθμού ανθρώπων για την επίτευξη στόχων – άλλοτε με θαυμαστά αποτελέσματα ακόμη και για τους αντιπάλους τους, άλλοτε με απογοητευτικά ακόμη και για τους φίλους τους). Την ίδια στιγμή, όλες οι μικρότερες και μεγαλύτερες μη εκκλησιαστικές κοινότητες στην Αυστραλία καταγράφουν τρομακτική πτώση του αριθμού των μελών τους αλλά δυστυχώς δεν

υπάρχει καμία συστηματική μελέτη που να δίνει την ακριβή εικόνα. (Σε όλες σχεδόν τις περιπτώσεις, εγγραφές μελών γίνονται μόνο με στόχο την νίκη σε κάποια εκλογική αναμέτρηση). Δεν έχω παρακολουθήσει ούτε μία γενική συνέλευση μη εκκλησιαστικής συλλογικότητας τα τελευταία 12 χρόνια που να αναζητεί μια εξήγηση πέρα από το βιολογικό γήρας των μελών ή φανταστικούς εχθρούς. Εντυπωσιακός είναι και ο αριθμός των ελληνοαυστραλών τρίτης γενιάς που ενώ αρχικά συνδέονται με κάποια συλλογικότητα, σύντομα απομακρύνονται οριστικά. Αυτή η πραγματικότητα δεν πρόκειται να αλλάξει και είναι ανεξάρτητη από την μικρότερη ή μεγαλύτερη επιρροή της εκκλησίας.

Ίσως ακούγεται υπερβολικό, αλλά μακροπρόθεσμα ο στρουθοκαμηλισμός των συλλόγων θα επηρεάσει την αντίληψη της ευρύτερης Αυστραλίας για τον πολυπολιτισμό και πιθανώς θα οδηγήσει σε μια στενότερη και φτωχότερη εκδοχή του.

Από εκεί νομίζω πρέπει να ξεκινήσει η συζήτηση.

**Την επόμενη Παρασκευή:
Εφικτοί και ανέφικτοι στόχοι**